Ludas Matyi

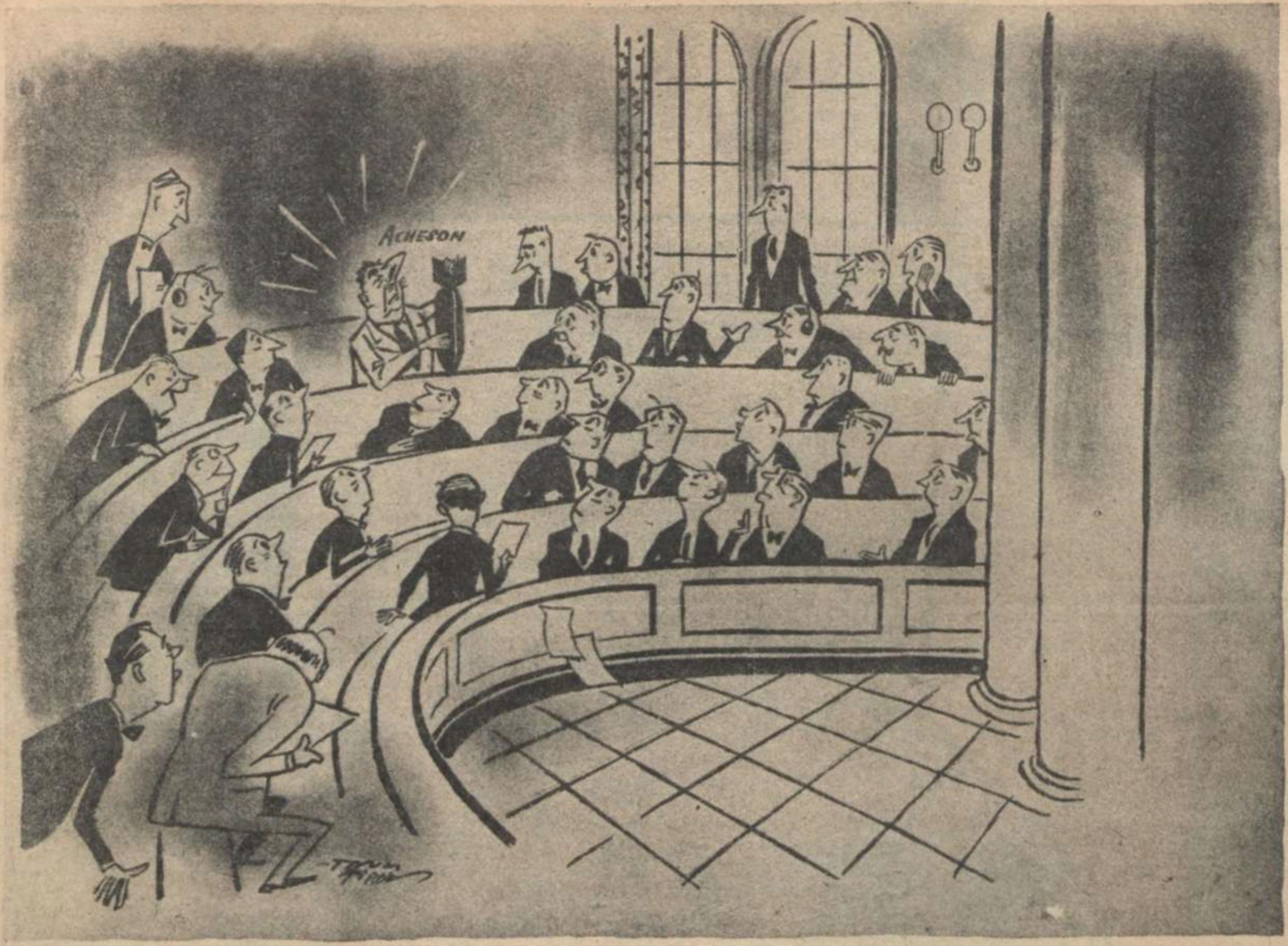

70 fillér

Bagdadban tüntettek az angolszászok ellen

— Miért öltözött Harun al Rasidnak, Churchill úr?
— Mert álruhában akartam kitapasztalni a nép hangulatát.
— És milyennek találja?
— Örülök, hogy álruhába öltöztem…

A nagy beszéd hatása

Képünk az ENSZ üléstermében azt a pillanatot ábrázolja, amikor Visinszkij elvtárs feltette a kérdést: Ki az agresszor?

Csakhogy...

IRTA: STEFANIA GRODZIENSKA

Engedjétek meg elvtársak, hogy azokkal a súlyos vádakkal kapcsolatban, melyek itt elhangzottak ellenem, néhány őszinte szóval önkritikát gyakoroljak.

Azzal vádoltatok, elvtársak, hogy nem teljesítettem a tervet. Igen, ez igaz és ezért vállalom is a felelősséget, mert hegy a terv nemteljesítése elsősorban az én hibám és nem a tiétek, azt önkritikával be kell ismernem. Csakhogy ismerek olyan üzemeket is, amelyekben a tervet még rosszabbul teljesítették. Mert mit jelent a mi nyolcvanhárom százalékunk az ő nyolcvankét, vagy nyolcvanegy százalékukkal szemben? Sikert, elvtársaim, nagy sikert. Mennyi munka, mennyi fáradozás kellett ahhoz, hogy teljesíteni tudjuk azt a szerény nyolcvanhárom százalékot. Távol áll azonban tőlem, hogy ezt a szerény, de szép eredményt csupán a saját érdememnek tudjam be.

Vádoltatok azzal is elvtársak, hogy bürokratikusan viselkedtem. Igen, megvan bennem ez a hiba, ezt önkritikával be kell ismernem. Csakhogy az én bürokratikus magatartásom abból származott, hogy mindenáron meg akartam akadályozni a szabályok megkerülését, kijátszását, a pontatlanságot, s így történhetett, hogy az ellenkező, a túlzó végletbe estem. Persze, ezért nem várok elismerést. Ez csupán magától értetődő gondoskodás az ügyvitel jó működése érdekében.

Vádoltatok azonban azzal is, elvtársak, hogy az adminisztrálásban nem tartottam be a formákat Vádatok többé-kevésbbé helytálló, ezt szigorú önkritikával el kell ismernem. Csakhogy ugyanakkor meg kell állapítanom azt is, hogy ezt csak attól való félelmemben követtem el, hogy a lélektelenül végzett, csupán a formákat betartó munka hibájába esünk. Mert kérdem, lehet-e rosszabbat elképzelni, mint a lélektelenül végzett munka? Nem észszerűbb-e némi engedményeket tenni, mint megcsontosodni? Ez a magatartás, — tudniillik, hogy némi életet leheljünk a száraz törvényekbe, előírásokba és formákba, — magától értetődően nem érdemel különösebb említést, vagy dicséretet. Ilyen magatartással rendelkeznie kell minden gondolkodó és gondolkodni akaró üzemvezetőnek.

De vádoltok még azzal is, elvtársak, hogy kötelességeimet túlságosan lazán fogtam fel. Ez a vád nem teljesen alaptalan, ezt önkritikával be kell ismernem. Csakhogy nekem egyik legfőbb törekvésem az volt, hogy elkerüljem a despotizmust. Célom az volt, hogy munkatársaim előtt kifejezésre juttassam az irántuk érzett lehető legnagyobb bizalmamat. Igen, az én viszonyom alárendeltjeimhez, már ilyen mélyen emberi gyökereken nyugszik. És nem hiszem, hogy ez különösebb dicséretre tarthatna számot.

Hatalmaskodással, basáskodással is vádoltatok, elvtársak. Kétségtelen, hogy bizonyos mértékben megvan bennem az erre való hajlam, ezt önkritikával be kell vallanom. Csakhogy tűrnöm kellett volna-e talán a széthúzást, a fegyelmezetlenséget? Mikor felmerült előttem ez a lelkiismereti kérdés, úgy döntöttem, hogy inkább az olcsó

népszerűségből veszítek. És ez megint csak olyan dolog, ami nem érdemel külön dicséretet.

Végül szeretném elmondani, hogy tisztában vagyok azzal, hogy sok hibát követtem el. Ezeket a hibákat a jövőben igyekezni fogok kiküszöbölni. Csakhogy...

...csakhogy ez az önkritika a jelenlévőket egyáltalán nem nyugtatta meg.

(Lengyelből fordította: Hosszu Ferenc)

Találkozása a Kökörcsin espresszóban

A Kökörcsin espresszóban összeakadtam Tihamérral, aki a felszabadulás előtt közismert jampec volt. Nagy a gyanúm, hogy lényegében azóta sem változtatott pályát.

— Hello, old boy! — köszöntött rám.

— Legyen üdvözölve! — feleltem. — Hadd lássa, hogy én sem tudok magyarul.

Tihamér krónikus siránkozásban szenved és természetesen most is panaszkodással kezdte:

— Szép fővárosunk profilját elrontották ezekkel a vadvirágos espresszónevekkel. Nézzen végig a cégtáblákon: Muskátli, Napraforgó, Erzsike, Verőfény, Édes, Katinka, Napsugár...

— De hiszen csupa szívderítő, kedves elnevezés...

Búsongó hangon válaszolta:

— Számomra borzasztó csapás ez a változás! Megmondom őszintén, én sohasem tanultam rendszeresen idegen nyelveket, mégis egészen jól eldiskuráltam a hozzánk vetődött külföldiekkel. Naturalista vagyok, a pesti cégtáblákon tanultam nyugati nyelveket.

Parányit megriadtam. Hallottam, hogy valaki kurzuson tanul idegen nyelvet, esetleg könyvből vagy szótárból, netalán rádión keresztül vagy gramofonlemezről. De cégtábláról!

Tihamér folytatta:

— Békében az „Oké“ cipőszalonban talpaltattam, a „Castagnetta“ puccerájban mosattam, a „Pardon szenyora“ fodrászatban manikűröztettem és az „I love you“ szanatóriumban huzattam fogat. Pompás szóbőséget szereztem a pesti cégtáblák jóvoltából.

Könnyes szemmel folytatta:

— Az első csapást akkor mérték rám, amikor a „My dear“ espresszót májzsír néven emlegették. Aztán egyszerre felkerültek az új nevek a lokálok, pardon, vendéglátó üzemek homlokára. Képzelje el, tegnap beszéltem egy nővel és találkozót adott a Barázdabillegető espresszóban... Csak tudnám, mi az a Barázdabillegető...

Mély sóhajtással fűzte hozzá:

— Ha ezt a mozgalmat folytatják, kénytelen leszek megtanulni magyarul...

(s. a.)

Így jár, aki olvasni mer

Amerikában megfosztották állampolgárságától Anthony Tuteur bevándoroltat, mert baloldali lapokra fizetett elő.

Tuteur: Micsoda pech, hogy nem vagyok analfabéta! Ma is tiszteletreméltó polgára lehetnék az Egyesült Államoknak...

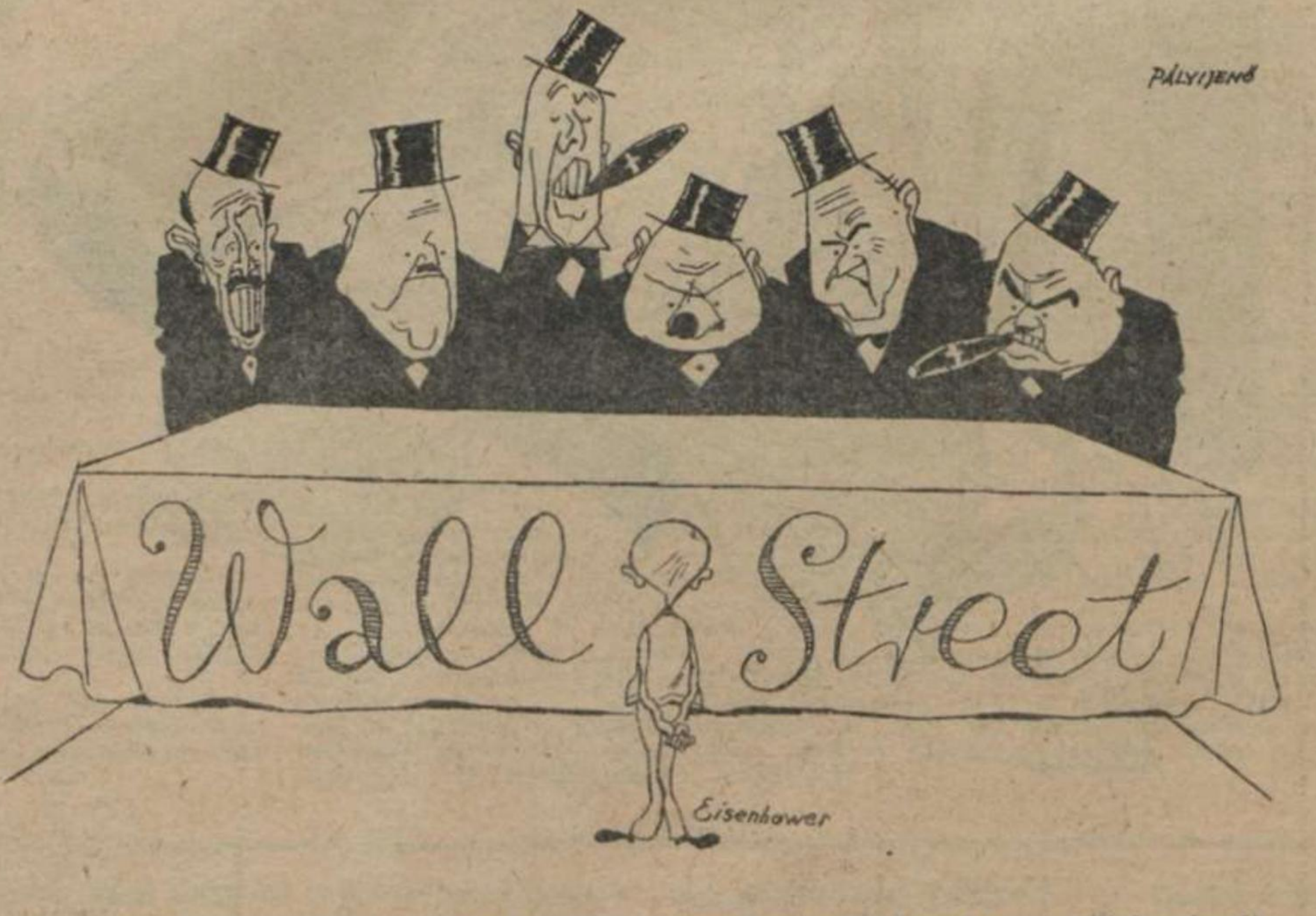
Az ügyvivő megérkezik

(Komatina budapesti jugoszláv ügyvivőt az emberrablók kémszövetkezetében való főszerepe miatt kiutasították Magyarországról.)

Komatina: Megjöttem, főnök úr!
Tito: Hogy, hogy megjött? Kirúgták!

Az új elnök tudja a leckét

— No, fiam, elnököt csináltunk belőled, remélem tudni fogod mi a kötelességed?
— Tudom, nagyságos úr! Katona vagyok, tudok parancsolni!
— No, ha katona vagy, akkor engedelmeskedni is tudsz majd... nekünk!

Tragédia

Tréfa. Irta: Gádor Béla

Szin: Kovácsék lakása. Este félkilenc, Kovácsné idegesen jár fel-alá, az óráját nézi, minden kis neszre összerezzen. Végre hallja, hogy az előszobaajtó zárjában kulcs csikordul.

Kovács (bejön. Haja csapzott, arca dúlt és keserű. Tragikus hangon köszön): Szervusz...

Kovácsné (aggódva): Mi történt? Félhétre mondtad, hogy hazajössz és most félkilenc... Mi bajod?

Kovács: Semmi a világon... Elhúzódott az értekezlet... És sétáltam is egyet, olyan szép idő van...

Kovácsné: Zuhog az eső. Ne kertelj, neked valami bajod van, látom az arcodon.... Mi bajod van, Feri?

Kovács: Mondom, hogy semmi az égvilágon... Mi újság? Hogy sikerült a felszólalásod? *(Leül és tompán mered maga elé.)*

Kovácsné: Jól. Mi bajod van, Feri? Engem ne kímélj, mert az idegesít... Tudni akarom, mi történt veled!

Kovács: Kérlek... *(Nagy sóhaj után.)* Balázs Livia nem köszönt...

Kovácsné (kis szünet után): Na és aztán? Ki az a Balázs Livia?

Kovács: Nem tudod ki az a Balázs Livia? Itt élsz velem tíz éve és nem tudod ki az a Balázs Livia?

Kovácsné: Dehogynem tudom. Balázs Livia az igazgató titkárnője. Én nem is úgy kérdeztem, hogy: ki az? Hanem úgy kérdeztem, hogy: ki az? Ki az a Balázs Livia, hogy feldúlja egy Kovács Ferenc lelki nyugalmát?

Kovács: Ezt te nem értheted. A ti vállalatotoknál nincsenek Balázs Liviák, más az egész szellem. Tudod te mit jelent az, ha Balázs Livia nem köszön?

Kovácsné: Nem tudom. Mit jelent?

Kovács: Látom, untatlak.

Kovácsné: Dehogy untatsz. Nagyon érdekel. Mit jelent az, ha Balázs Livia nem köszön?

Kovács: Néró lefelé fordította a hüvelykujját. A török szultán selyemzsinórt küldött. Balázs Livia nem köszön. Ez ugyanazt jelenti. Halál, kivégzés, áthelyezés.

Kovácsné: Rémeket látsz. Te végeredményben osztályvezető vagy, nem olyan egyszerű dolog veled elbánni... Mondd el pontosan, hogyan történt?

Kovács: Kérlek. Délután félnégykor találkoztunk az igazgatói folyosón. Nem volt közelben élő ember. Csak mi ketten, Balázs Livia és én. Azt mondom tisztán, érthetően és hangosan tagolva: „Jó estét kívánok Balázs kartársnő!"

Kovácsné: Mire ő?

Kovács: Mondtam már. Nem köszönt. Meg se rezzent.

Kovácsné: Talán némán biccentett és nem vetted észre. Sötét volt a folyosó.

Kovács: A folyosó világos volt és az én szemem olyan, mint a sasé. Annyira nem köszönt, hogy felvetette a fejét, mint aki azt mondja: hogy félreértés ne legyen, én annyira nem köszönök, hogy az ellenkezőjét teszem...

Kovácsné: Agyrém. Nem köszönt, mert szórakozott volt. Majd holnap köszön...

Kovács: De naiv vagy! Öt éve vagyok a vállalatnál. Csak meg tudok különböztetni egy szórakozott nemköszönést egy vésztjósló nemköszönéstől!? Két hete ugyanígy nem köszönt Kalmárnak. Tudod, hol van ma Kalmár? Berettyóújfaluban.

Kovácsné: Nem tudom elhinni ezeket a dolgokat. Neked üldözési mániád van...

Kovács: Nekem? Láttad volna ma Simákot. Oda van beosztva az én osztályomra. Egy senki. Tíz perccel az eset után találkoztam vele a folyosón. Láttad volna azt a sunyi, alattomos tekintetet. Már tudta...

Kovácsné: Mit tudott?

Kovács (felcsattan): Azt, hogy Balázs Livia nem köszönt!

Kovácsné: Csillapodj, fiam. Van egy tanácsom: holnap szépen oda mégy Balázs Liviához és azt mondod neki: „Livike, maga nekem tegnap nem köszönt vissza. Mi ennek az oka? Egyszerű modortalanság vagy valami baja van velem?

Kovács (felugrik): Ezt mondjam Balázs Liviának? Hát el akarsz engem veszejteni? Tíz éve élünk együtt és azt sem tudod, hogy... Na! Elegem van! *(Elrohan és becsapja az ajtót.)*

Kovácsné: Szegény... *(Vállat von, majd a rádióhoz megy és bekapcsolja. Kellemes, halk tánczene hallatszik. Csengetés, Kovácsné ajtót nyit és visszatér egy idegen, középkorú férfival.)*

Simák: Bocsásson meg kérem... Engedje meg... Simák vagyok. Az ön férje osztályán dolgozom. Nincs itthon az osztályvezető kartárs?

Kovácsné: Éppen most ment el. Nem találkoztak a lépcsőházban?

Simák: Úgylátszik, elkerültük egymást, liften jöttem...

Kovácsné: Foglaljon helyet... Talán van valami fontos mondanivalója a férjemmel kapcsolatban?

Simák: Igen... Nem... Vagyis...

Kovácsné (nyugtalanul): Ön olyan feldultnak látszik... Történt valami?

Simák: Igen, történt, valami rettenetes... Engedje meg, hogy bizalmas legyek önhöz... Kovács osztályvezető kartárs, az ön férje ma nem köszönt vissza nekem...

Függöny

AZ ÖNTÖMJÉNEZŐ

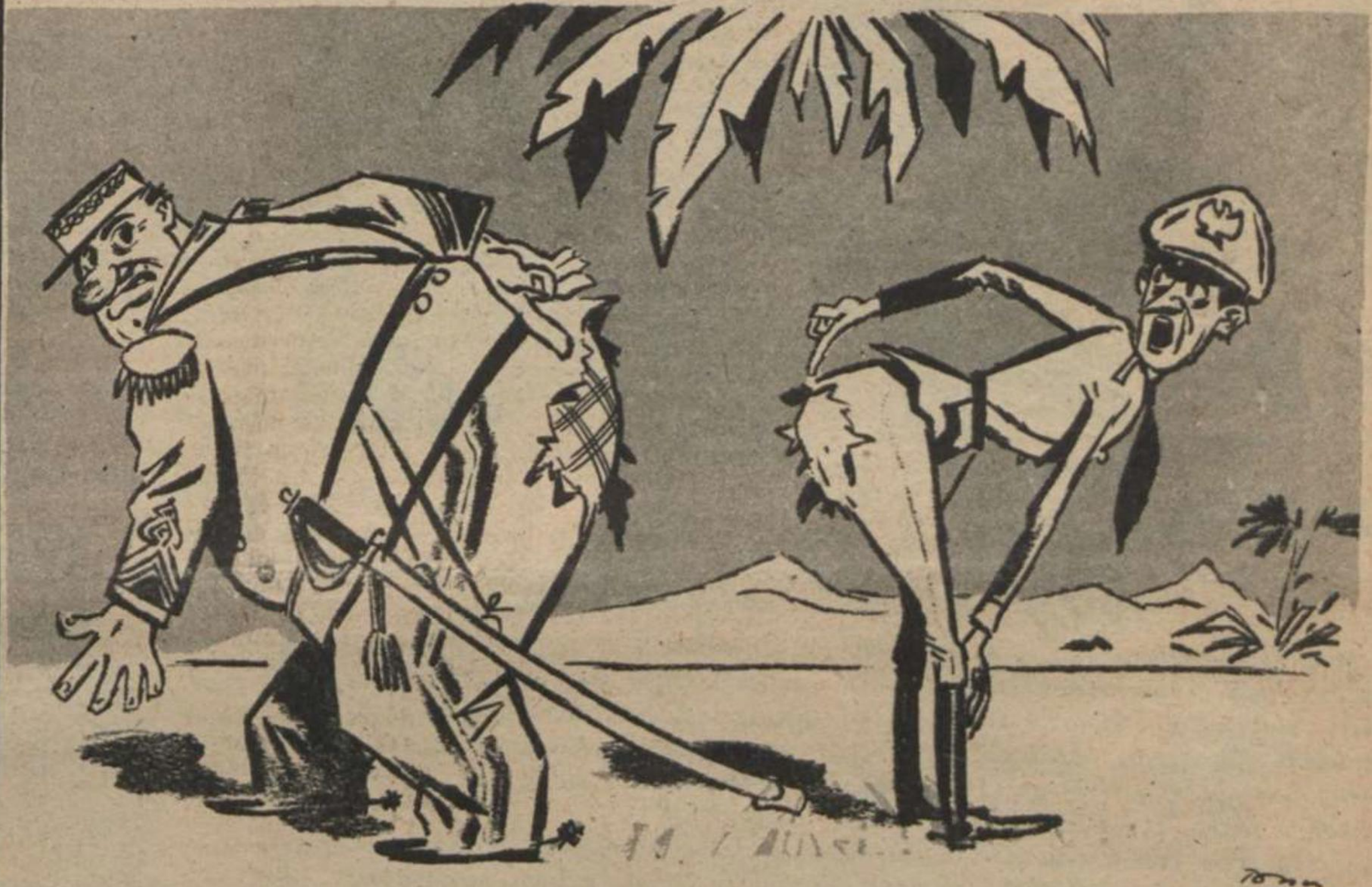

Eisenhower „üzleti koponyának" nevezte hadügyminiszterét

Mr. Wilson, a General Motors elnöke, USA hadügyminiszter és üzleti koponya, munka közben.

Amerikai bizottság Vietnamban

Francia tábornok: Nézze meg a nadrágomat kollega úr, hogy megvertek Vietnamban...
Amerikai tábornok: Az semmi! Nézze meg az enyémet, hogy megvertek engem Koreában!

Fityulkin, a drámaíró

(Bachnov és Kosztjukovszkij verse nyomán)

Darabot ír Fityulkin, a hire jár.
Új darabot! Mindenki csak erre vár.
Immár írja... De elmondom előbb én:
Új darabhoz mi is hát az előzmény?

Darabírás?... Hm, bonyolult folyamat!
Fityulkin a készülésre sokat ad.
Kikeres egy bohózatot, — a korát
Nem tekinti. Leseperi a porát.
Ha az ódon bohózatnak tárgya jó, —
Fityulkinnak öröme túláradó.

Eltervezi: ez a téma megfelel!
Megcsinálom a frissitést, ami kell.
A bohózat grófjából lesz traktoros.
Márkinőből fejőnő. (Mint vicc se rossz;
Márkinő is fejte, akit lehetett.
Bár hatökröt fejt inkább, mint tehenet...)
Aktíva lesz a vikomt, és a bankár:
Üzemgazdász. A főhős mind kivan már!...

Ám Fityulkin íráshoz még le nem ül.
Hisz még csak a téma van meg egyedül!
Új darabhoz fel kell törni a talajt,
Amelyen a siker, mint egy fa, kihajt!

Mindenkibe, aki csak megáll vele:
Fityulkin egy „jó hírt" szuggerál bele:
— „Óriási mű, melyen most dolgozom!
Témáját, mint magzatomat hordozom.
Korszakalkotó e téma, oly nagyon,
Hogy mámorba esik, kinek olvasom..."

Fityulkin a szerkesztőkhöz sorra megy,
S mintha mindez volna jóság, volna kegy,
Nyilatkozik: — Írjátok! Új darabom
Olyan, hogy a legfőbb díjat megkapom!
Ez a mű nem „színdarab", — ez: alkotás!
Ilyet nem is tudott volna írni más!...

(Megjegyzendő: Fityulkin még most sem ír!
Asztalán még makulátlan a papír.)

Fityulkin a talajt töri, töri még.
Sikerfogó pókhálóját szövi még.
Tudja, hogy a közvélemény kedvező
Oly emberről, aki csendes... Ez lesz ő!
Gyűléseken ül szerényen, csendesen,
Bár szerény még nem volt eddig sohasem!
Most? Mutatja: oly elfoglalt lelkileg!
Hogy műve még a szivében ott piheg.
Közöttük oly benső még a kapcsolat, —
Profán szóval megzavarni nem szabad!

De a talaj most se kész még. Nem, és nem.
Szerzőnk bölcsebb, minthogy messzebb ne nézzen!
Ismeri a kritikusok elveit, —
Nincs olyan elv, mit fejébe fel nem írt.
Kritikusi dogma és nem kósza hír:
Ismerje az embereket, aki ír!

Fityulkin hát ismerkedik, de nagyon.
Nők után jár, mint valami szeladon.
Üdülőkben élmunkáshoz sündörög.
Ragad, mint a csizma talpához a rög.
Mindenkinek nagy művéről referál.
Fityulkinnak a pofája be nem áll.

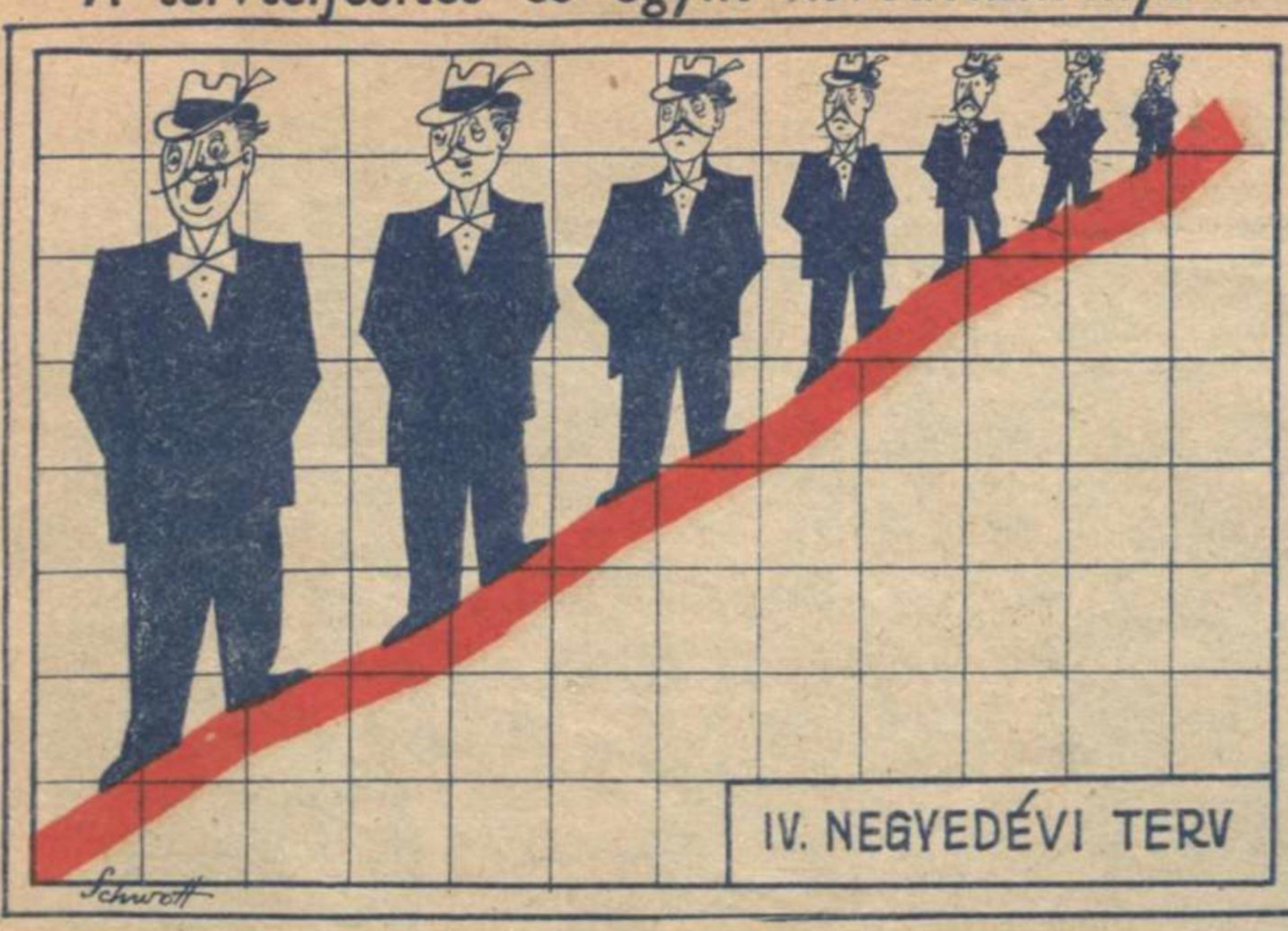
„Barátokból" szervez egész csapatot,
S ezeknek is az a parancs adatott:
Emlegessék mindenütt a darabot!
Legyen ebben mindenki szakavatott.
Fityulkin még éjjélkor is felriad,
S telefonál olykor csak egy név miatt, —
Keresi, hogy ki is mondta azt neki,
Hogy a főrendező nejét ismeri?!...

Így készül a talaj. Persze, hogy remek
Végül is, és ajzva mind az emberek.
Rendezőkben kíváncsiság sistereg.
Várják, mint az ajándékot a gyerek, —
S így várják a darabot a színésznők,
Jönnek mind a szerepért, — és igézők!
Lapok zengik, hogy a darab de prima!...

Ekkor ül le Fityulkin, hogy megírja!

Fordította: K. TÓTH LENKE

A tervteljesítés és egyik következménye

A termelés nő, Reakczy Jóskának egyre kevesebb tere van!

Az írószövetségben, a színházi évad elején

Az utcán, a színházi évad közepén

— Örömmel jelenthetem, hogy a magyar írók több mint nyolcvan új darabot írnak az új szezónra.

Egy esős délután...

Múlt héten, néhány napon át zuhogott az eső, hogy a nyári szárazság miatt kiesett statisztikai adatokat helyesbítse. Mindenki fülrehúzott kabátgallérral, feltartott esernyővel járt és az sem vigasztalhatott senkit, hogy ha már itt Budapesten nem is kell a csapadék, legalább vidéken jót tesz a vetésnek. Mondom, szürke, siralmas, csatakos volt a pesti utca, bizonyos, hogy vidéken is úgy tekintettek fel a szürke gomolyokra, hogy közben a férfiszájak asszonyfüleket sértő szavakat mormoltak.

Megyek a Sztálin-úton, a November 7-tér felé. Zsebredugott kézzel, feltűrt gallérral baktatok a járda közepén. A szélén, ahol óvna az eresz, nem megyek, mert az eresz nem óv, hanem, mint valami erőátvitellel foglalkozó gép, felnagyítja az esőt. Ami az úttesten és a járda közepén egyenletesen elosztott, permetező zápor, az — a pesti ereszek alatt — zuhataggá változik.

A Jókai-tér sarkán, már messziről látom, hogy a pesti háztetők egyik különös gonddal rendezetlenül hagyott ereszével van dolgom. Valóságos fürdőszobai zuhany hull alá a magasból. Mindenki széles ívben kerüli ki a zuhatagot és az alatta keletkezett tavat. Csak egy fiú áll ott, a tó szélén. Megüti a szemem, ahogy felhajtja hosszú nadrágját és egy lépést tesz előre, az aszfalttó közepe felé. Az ipari tanulók fekete egyenruhája van rajta, fején sapka, köpenye szétnyitva.

Miért gázol bele a vízbe? Megállok egy telefonfülke védő tetője alatt és nézem. Még egyet lép, most már csak féllépés és fejére hull a zuhatag. Hirtelen leveszi sapkáját. Szőke haja van, ahogy körülnéz, látom, hogy az orra kis, apró gumó, a szeme mosolygó fekete fiúszem, az egész gyerek nem lehet több tizenötévesnél. Áll a tó közepén, sapkáját hóna alá szorítja és körülnéz. Pillantása végigkúszik az esőtől csatakos járdán, lefelé és felfelé is végigpásztázza az úttestet, aztán... aztán tovább gázol a tócsában.

Akaratlanul is feljebb húzom kabátom gallérját. Ilyet még nem láttam, hogy valaki szántszándékkal álljon csepegő eresz alá. A fiú most előrehajol, szabad kezével meríteni kezd a hulló vízcseppekből és a fejére hinti.

Hajat mos! Mintha az üzem zuhanyozójában lenne, először megnedvesíti kezével a haját... aztán még jobban előrehajol és a zápororozó víztömeg egyenesen a hajára hull.

Most már többen nézzük. Egy esernyős néni és néhány járókelő, akiknek feltűnt a jelenet.

— Vidéki gyerek lehet — mondja a néni és arcán szélesen terül szét a mosoly. — Csak vidéki gyerek tudja, hogy az esővíz legjobb a hajnak!

A fiú hátralép. A zuhany ismét az aszfaltra záporoz. Haja nedvesen hull homlokába, néhányszor megrázza a fejét, a vízcseppek széthullanak. Két lépés vissza, már kinn áll a tó szélén. Lehajol, visszaigazítja feltűrt nadrágját, aztán odalép a sarkon lévő fényképész szövetkezet kirakatához és megnézi magát a tükröző üvegben. A sapkát most térdei közé szorítja és két kezének ujjaival, mint fésűvel, beletúr nedves hajába. Néhány pillanat az egész, a haj simán és rendezetten simul hátra. Még egy pillantást vet a kirakat üvegre, aztán begombolja köpenyét, még egyszer végigsimítja a haját, kihúzza magát és megindul. Határozott lépésekkel, ívben kerüli el az eresz alatti tavat és belép a fényképészboltba.

— Fényképet csináltat! — csapja össze kezét a néni.

És miközben a fiú mögött becsukódik a Fényszöv ajtaja, lelki szemeim előtt megjelenik egy kis falusi udvar, a levélhordó most lép be a kiskapun, átadja a Pestről érkezett levelet. Fejkendős néni veszi át, felnyitja és a borítékból fénykép hull ki. A fényképen apró, gumóorrú, fekete iparitanuló-egyenruhás fiú mosolyog.

És, ami a legfontosabb, a haja... A haja olyan sima, mint a tükör.

Vajda Albert

A BESZÉLŐ KUTYA

Mr. Wood, a feddhetetlen jellemű prédikátor, legjobb férj és atya, az úr jámbor, adventista szolgája, helybéli Erkölcs Liga elnöke, lelkes amerikai hazafi és fegyvergyári részvénytulajdonos — egy napon, mint rendesen, kezébe vette a Chicago News című kitűnő hírlapot és régi szokása szerint először megnézte, hogy áll a fegyvergyári részvény. Miután jámbor lelke megnyugodott, halk imát mormolt Eisenhowerért, kérte az istent, vajha hosszabbítaná meg a koreai háborút, majd az apróhirdetések olvasásába mélyedt.

Egyszerre felugrott helyéről és behívta magához derék helyettesét, Mr. Frank, segédprédikátort és így szólt:

— Ugye, milyen okos kutya az én Hectorom...

— Valóban, Mr. Wood, okos. Épp hogy nem beszél...

— Beszélni fog! — kiáltott Mr. Wood és rámutatott egy hirdetésre:

Tanittassa kutyáját beszélni!
Minden okos eb három hónap alatt megtanulhat beszélni
PROF. MR. FOX okleveles ebnyelvtanárnál.
Előleg 100 dollár. Tandij 400 dollár.
Csak eredmény esetén fizetendő!
Sikertelenség esetén pénz vissza!
Prof. Mr. Fox. Chicago. New-pink stret 543/42.
Telefon: 76. Main. 5430.

— Mr. Frank! Üljön fel a vonatra. Elutazik Chicagoba, elviszi a kutyát és Hector három hónap mulva beszélni fog!

— Minek ez, Mr. Wood?

— Hogy Hector is hirdesse az igét! Képzelje, mennyien tódulnak majd imaházunkba, ha meghirdetjük, hogy vasárnaponként egy oktalan állat is felülmúlhatatlan kultúránkat és jámborságunkat hírdeti...

És a feddhetetlen Mr. Wood szeme felcsillant.

Mr. Frank, az ugyancsak jámbor helyettes prédikátor és jó amerikai hazafi, eltette a 100 dollárt, elvezette Hectort, felült a vonatra és az első állomás után kirúgta a robogó vonatból a kutyát...

*

Mr. Frank egy jámbor, bár kissé görbe estet csinált egy bárban, majd visszautazott városkájába. Jelentette a feddhetetlen Mr. Woodnak, hogy három hónap mulva hazahozza Hectort, „aki" addigra már beszélni fog.

*

És Mr. Frank három hónap múlva, zsebében 400 dollár ebtandíjjal elutazott Chicagóba a beszélő Hectorért...

Másnap Mr. Wood, hitvese, hét gyermeke, valamint közel kétszáz hívője a kis város vasútállomásán szorongott. Várták a chicagói vonatot, amely Hectort, a beszélő Hectort hozza.

A vonat befutott, füttyentett, megállt és egy perc mulva tovább robogott.

Mr. Woodban meghűlt a vér: Mr. Frank egyedül szállt le a vonatról! Hector nélkül!

— Hol van Hector? — kiáltotta Mr. Wood bőszen.

— Jöjjön közelebb, Mr. Wood, megsúgom mi történt.

— Miért súgdolózik? Nincs titkom sem isten, sem ember előtt! Hol van Hector?

— Azt akarom megsúgni, Mr. Wood...

A jámbor, feddhetetlen prédikátor még néhányszor eldörögte, hogy nincs titka sem isten, sem ember előtt, de végül is félrevonult Mr. Frankkal, aki így szólt:

— Mr. Wood! Hector remekül megtanult beszélni...

— Akkor miért nem hozta el?

— Mert megtanult beszélni.

— Nem értem, Mr. Frank...

— Hector bámulatosan intelligens. Amint beléptem Mr. Foxhoz, rögtön megismert és megszólalt. Kissé idegenszerű kiejtéssel, de abszolut érthetően. Első szava ez volt: „Vauvaudujudu, Mr. Frank?"

— És mégsem hozta haza?

— Nem, mert a következő mondata ez volt: „Mondja, Mr. Frank, Mr. Woodnak még mindig miszisz Clarkkal van viszonya, vagy már a csinos kis Miss Scottal?" Hát hazahozhattam? Pletykás lett!...

Gyöngyi László

A legifjabbak hiába jöttek . . .

(Megnyilt a Könnyűipari Minisztérium új gyermekruházati mintaboltja.)

— Sajnos, gyerekek, nálunk gumipelenka, cucli, guminadrág, hócipő nincsen! A gumiáru a Bánya- és Energiaügyi Minisztérium hatáskörébe tartozik.

Kiállítást és ruhamodell bemutatókat rendeznek a Gellért-fürdőben

— Bocsánat, erre van a száraz gőz?

Hill tábornok jelenti — Londonból–Washingtonba

— Halló mr. Truman? Utánanéztem, miért nem szeretnek minket Londonban. Rejtély. Benéztem például egy trafikba...

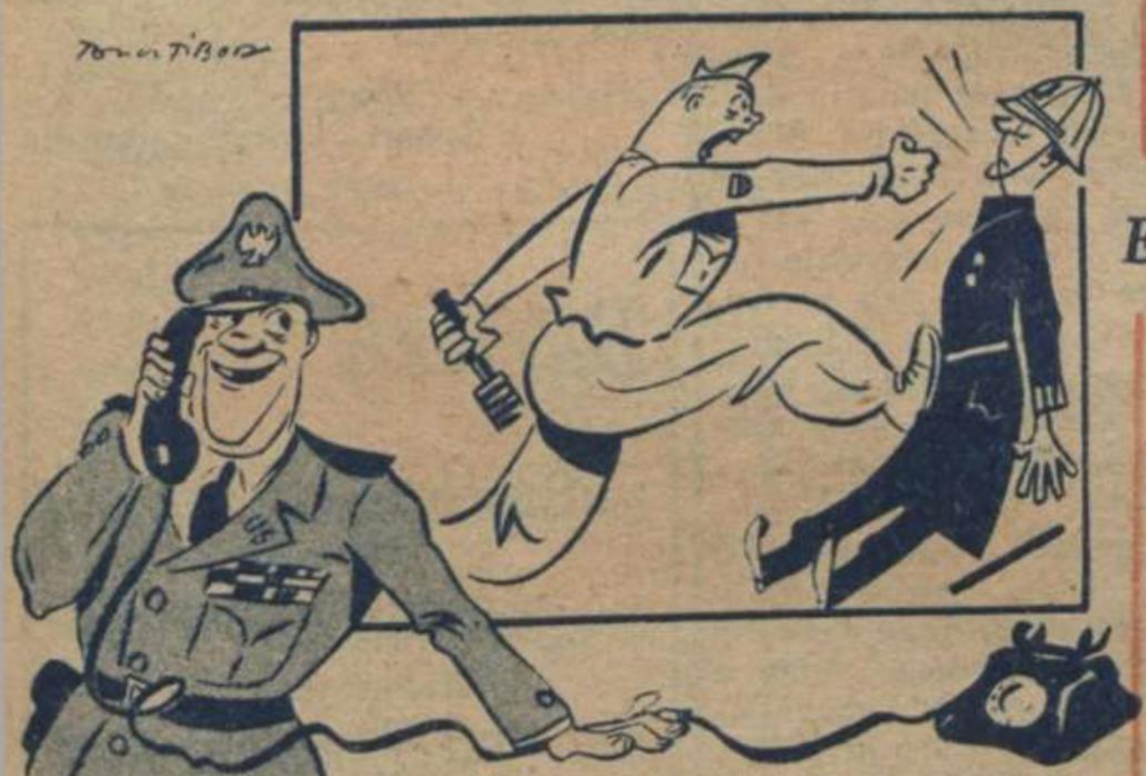
...egy őrmester éppen cigarettát kért a legbarátságosabb hangon.

— Persze, egy amerikai katonának sokat kell magyarázkodnia, amíg egy angol pincér megérti, hogy a whisky jobb ital, mint a Coca-cola.

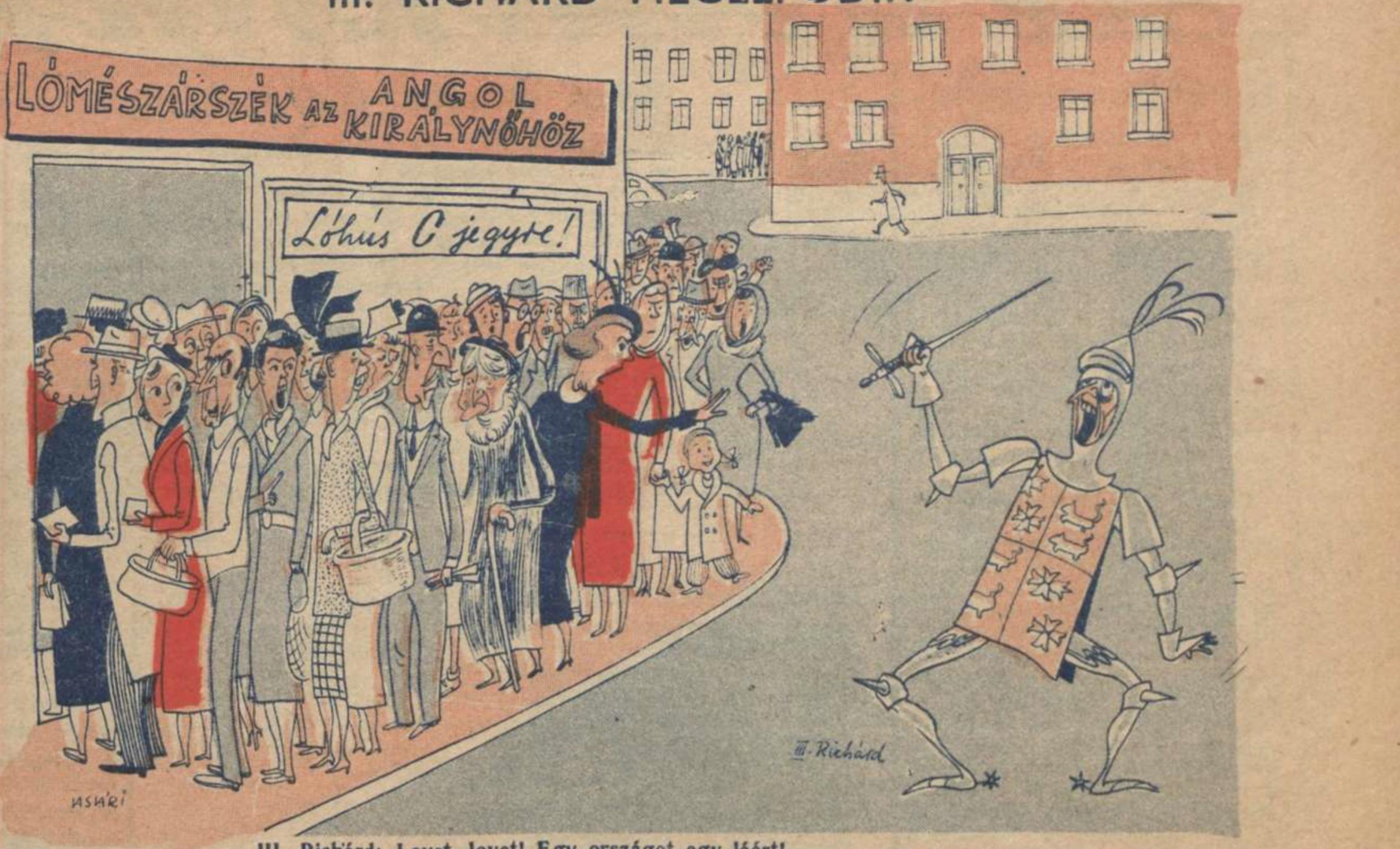

— Fiaink a nőkkel éppen úgy bánnak, mintha nem angol nők, hanem amerikaiak volnának...

— ...s ha olykor van is valami kis ellentét katonáink és a rendőrök között, az is csak pillanatokig tart... Tehát minden a legnagyobb rendben van!

III. RICHÁRD MEGLEPŐDIK

III. Richárd: Lovat, lovat! Egy országot egy lóért!
Egy londoni sorbanálló: Ismerjük ezt a trükköt. Álljon be a sor végére!

Szövetségesek

(Dráma 3 felvonásban)

I. felvonás

Amerikai külügyminiszter: Halló, nagykövet úr? Milyen az iraki helyzet?

Amerikai nagykövet: Halló! Vannak benne jó és rossz momentumok! A jó momentum az, hogy verik az angolokat. A rossz momentum az, hogy verik az amerikaiakat is.

II. felvonás

Angol külügyminiszter: Halló, nagykövet úr? Milyen az iraki helyzet?

Angol nagykövet: Halló! Vannak benne jó és rossz momentumok! A jó momentum az, hogy verik az amerikaiakat. A rossz momentum az, hogy verik az angolokat is.

III. felvonás

Holland külügyminiszter: Halló, nagykövet úr? Hallom, hogy az iraki események kedvezően fejlődnek!

Holland nagykövet: Igen, verik az angolokat és az amerikaiakat. De már ennek se lehet zavartalanul örülni, mert már a hollandokat is verik...

Költségvetés

(Szinhely: bármelyik nyugati ország parlamentje)

Amerikai őrmester (bejön az ülésterembe): Melyik a miniszterelnök?

Képviselő: Az ott a bársonyszékben.

Amerikai őrmester (kiköpi a rágógumit): Oké. (Odamegy.) Helló, miniszterelnök!

Miniszterelnök (felugrik): Parancsoljon!

Amerikai őrmester (szerényen): Én nem parancsolok a kegyelmes úrnak, a kegyelmes úrnak a tábornokom parancsol! Elhoztam a költségvetést!

Miniszterelnök: Milyen költségvetést?

Amerikai őrmester: A magukét.

Miniszterelnök: Tessék helyet foglalni egy pillanatra, rögtön megszavaztatom.

Amerikai őrmester: Minek megszavaztatni? A tábornok úr aláírta, az elég... Különben nem bánom, szavazzák meg, hiszen maguk független ország, de siessenek azzal a szavazással, mert nem érek rá!

A bíboros úr póruljár

**Nyilatkozott Spanyolhonban bíboros úr Szegura,
szörnyű dühvel hadakozott az egyház e kegyura.
Egy szavával a másiknak adott nagyobb vérszemet,
szinte már a gutaütés kerülte az érseket.**

**„Leoldom én — így beszélt — a szemekről a hályogot,
poklot hoznak mindenütt a fránya szabadságjogok!
Aki bennük hisz, az balga, elkárhozik azonnal!“
(Nem fér össze a szabadság a „hittel“ s a — haszonnal...)**

**„Sőt, mi több — folytatta bőszen — tűzzel nem jó játszani:
a szabadságeszmét maga Lucifer találta ki!
Okos ember nem tűri, ha véle ördög incseleg,
inkább szépen rab marad és tűri a bilincseket.“**

**Eddig szól a nyilatkozat. Csupa buzgó hit, morál.
Mi azonban úgy véljük, hogy keveseknek imponál.
Aki csak egy lélekzetre vágy, azt Franco fölköti,
ezekután nem is kérdés: ki, vagy mi az ördögi?**

**Tudják ezt a spanyolok jól, nem is dőlnek neki be:
az érseknek, eltávozván, záptojás szállt fejire.
El is hordta az irháját, uccu fakó, ebura!
Szabadságról sem szól többet bíboros úr Szegura...**

—t.—

II. NERO

(Szereplők: Carney amerikai admirális és egy római hölgy. Színhely: Róma)

— Ma a szokottnál is büszkébbnek látszik admirális úr. Valami baja van?

— Nem olvasta a Saturday Evening Postot, signorina? Azt írja rólam, hogy úgy uralkodok Rómában, mint az antik római birodalom cézárjai!

— Igen, ahogy elnézem magát, van magában valami, ami Cézárra emlékeztet. Csak egy különbség van.

— Az, hogy a cézárok nem hordtak tengernagyi egyenruhát?

— Az nem lényeges különbség.

— A cézárok nem hordtak angol bajuszt.

— Az se lényeges különbség.

— Hát akkor?

— A cézárokat úgy köszöntötték, hogy ave caesar, magukat meg úgy köszöntik, hogy go home...

Eisenhower berendezkedik

Ike Eisenhower és a felesége, Mamie Eisenhower a kandalló mellett beszélgettek a jövőről.

— A Fehér Ház kék szalonját átrendezzük — mondta Mamie Eisenhower. — Trumannak pocsék ízlése volt.

— Uhüm — morogta szórakozottan Eisenhower az ujságja mögül.

— A konyhákba új zománctűzhelyek kellenek.

— Aha.

— Es a lakájokkal hogy állunk?

— Churchill, Pinay, Adenauer, Franco és Titó marad — mondta szórakozottan Eisenhower — csak egy csinos szobalányt nézzél.

Adenauer megerősítette személyes védelmét

— Hé emberek! Ide az ajtó elé!

Le a bürokráciával!

Horváth Gyuri is bajban van..

Nagy érdeklődéssel olvastam Soltész Kató esetét. A mi Gyurink még nagyobb bajban van. Még csak nyolc hónapos, de őt is beidézte az I. kerületi Tanács. Soltész Kató talán már tud egy kicsit járni, de a mi Gyurikánk még nem.

Az idézésben az áll, hogy a mi nyolchónapos Gyurink jelenjen meg a Krisztina-körút 125. számú hivatali helyiségben, még pedig reggel 8 órakor. Megfenyegetik, ha az idézésnek nem tesz eleget, vagy meghallgatása előtt az eljárás helyéről engedély nélkül eltávozik, pénzbírsággal bünteti.

Gyurika nevében kérdezzük:

1. Hogyan akarják meghallgatni, hiszen még nem tud beszélni?

2. Nem tud engedély nélkül sehova sem távozni, de még engedéllyel sem. És miért kell igazolnia, ha a bölcsődébe „megy"?

3. Miért nem a szülőknek írják meg, hogy vigyék a Tanácshoz újraoltás miatt a gyereket?

4. Miért küldtek újabb idézést, amikor már az első idézés után betelefonáltunk a Tanácshoz, hogy a bölcsődében oltják be Gyurikát? Most az történt, hogy Gyurikát az 1. sz. Postahivatal is becitálta a levél átvételére, tekintve, hogy a postás ittlétekor senki sem volt a lakásban.

5. Honnan vegyen Gyurika 100 forint büntetési pénzt, hiszen pillanatnyilag még csak a bölcsődei „vállalat" kisdolgozója.

Horváth János,
Gyurika édesapja,
I., Attila-uca 24

Elaludt a Megyei Tanács!

A Nyiregyházi Építőipari Vállalat üzemi orvosi rendelőjében dolgozom. Ápoló vagyok. Augusztus 1-én a rendelőt a Nyiregyházi Megyei Tanács vette át. Engem és dr. Szabó Lajos üzemi orvost is átvettek. Fizetést azóta azonban egyikünknek sem adtak. Ha a Tanács egészségügyi osztályától a pénzt kérjük, mindig türelemre intenek bennünket. Nem tudok tovább türelmes lenni, mert két gyereket kell eltartanom. Miért halasztják munkánk ellenértékének kifizetését?

Bencs Józsefné
üzemi ápoló

Legyen világosság! Rossz a víz! Fáznak a csöppségek!

Gyón... Ebből a községből naponta sokszáz dolgozó iparkodik munkahelyére. Hajnaltájban és este bukdácsoló embereket látni az állomás környékén. Ugy tapogatódznak, mint a világtalanok. Koromsötétség van, mert a kétkilométeres útvonalon három kis, pislákoló villanylámpa ég. Körülbelül 800 méterre jut egy-egy villanykörte. Ez annyit sem ér, mint erdőben a János-bogár.

Bukdácsolva, de valahogy mégis beérkezik a dolgozó a piactérre. Ott artézikút van. Azt a célt szolgálná, hogy a község lakosai jó vizet igyanak.

És most jön a gyóniak második számú panasza. Libák és kacsák tömegén kell átvergődni a kútig, amelynek bűzös levegője szinte orrfacsaró. Aki a kút közelébe jut, az elfelejti a szomjúságát.

Van még egy harmadik panasz is. Az óvodáról van szó. Arról az óvodáról, amelynek nincs fedett W. C.-je. Az apróságok télen is a szabadban ülnek a kis edényeken. A csöppségek bőrét hidegre csípi a novembervégi szél.

Miért nem segít ezeken a bajokon a gyóni községi tanács?

Vajda Sándor,
Gyón, Luther-utca

Ahol minden van és semmi sincs

A Báthory-utca 5. számú házban dolgozom. Ebben a házban mindig baj van a villannyal, a fűtéssel, a felvonóval, a tetővel és az üzemi étkezéssel.

Mi ennek az oka? Megpróbálok erre kérdés-felelet formájában válaszolni.

1. Miért borul egyiptomi sötétségbe nap, mint nap délután 4 és 5 óra között épületünk II. és III. emelete? És miért nem lehet ezen segíteni?

Válasz: Mert a mi épületünkben van elhelyezve az Ipari Villanyszerelő Vállalat.

2. Miért nem működik rendesen a központi fűtés és miért kell dolgozóinknak napokon keresztül fagyoskodniok?

Válasz: Mert a mi házunkban működik a Hőtechnikai Iroda.

3. Miért ázik be a tető és önti el a víz a felső emeleteket, ha kicsit esni kezd az eső?

Válasz: Mert a mi épületünkben van a Tetőfedő és Szigetelő Vállalat Központja.

4. Hol lehet aránylag drágán gyenge minőségű üzemi ebédet kapni?

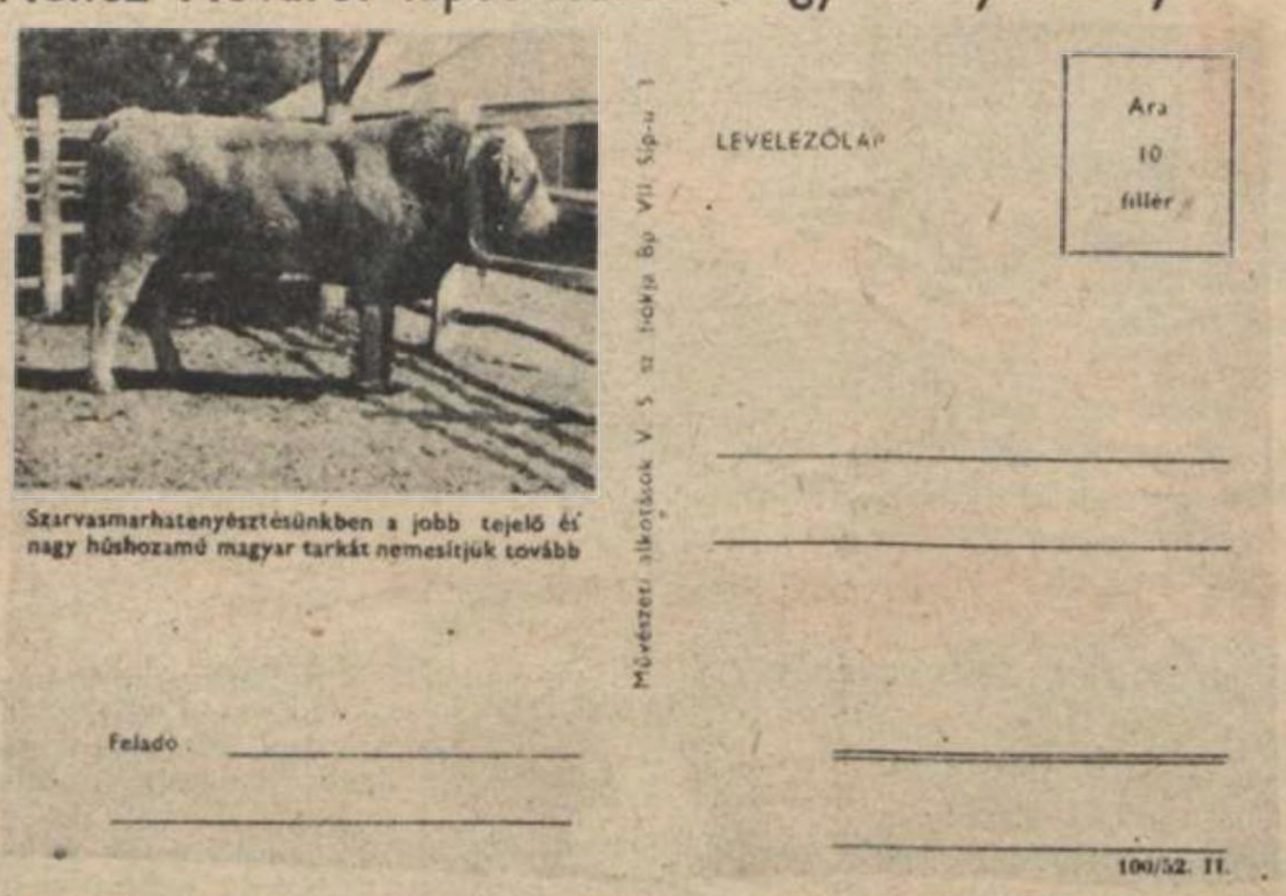
Válasz: Nálunk a Báthory-utcában. Azért, mert nincs konyhánk és a Közoktatásügyi Minisztérium szívességből szállítja nekünk az ebédet.

Végül még egy kérdés. Miért írtam meg ezt a cikket a Ludas Matyinak?

Válasz: Mert biztos vagyok abban, hogy ezeken a hibákon segíteni lehet.

Pálfalvi Béla,
III., Eső-u. 7., I. em. 1.

Nehéz Nováról lapot küldeni egy menyasszonynak

Levelezőlapot akartam küldeni menyasszonyomnak Nováról. A községben több helyen akartam lapot vásárolni, de mindenütt csak olyat tettek elém, amelynek bal felső sarkában egy bika fényképe volt. A levelezőlapokon látható hatalmas bika alá ezt nyomtatták: „Szarvasmarhatenyésztésünkben a jobb tejelő és nagy húshozamú magyar tarkát nemesítjük tovább".

Szerintem az állattenyésztést nem ilyen levelezőlapokon kellene népszerűsíteni. És ha már erre a furcsa népszerűsítésre szükség van, akkor küldjenek minden községbe bikanélküli lapokat is. Ha ezt megtennék, akkor mások nem járnának úgy, mint én.

Ugyanis más képeslap hiányában ilyen lapon írtam Budapesten lakó menyasszonyomnak. Mondanom sem kell, hogy megbotránkozott és megsértődött. Komoly családi botrány lett a levelezőlap elküldéséből.

Mellékelten küldöm a bikát, illetőleg a levelezőlapot. Ebből minden olvasó láthatja, hogy milyen lapot nem tanácsos menyasszonyának küldeni.

Fodor József
Nova

Az érdekeltek hozzászólnak

A „Nagy ügy, kis ügy" című verses kritikával kapcsolatban közlöm, hogy Budapest dolgozóinak egyrésze valóban nem tudja, hogy kisebb javítási munkálatok elvégzésének ügyében hova forduljon. A Tanács ipari osztálya vegyesipari javító vállalatokat alapított, hogy ezek a legkisebb javítást is elvégezhessék. 1951-ben a IV., VIII. és XIII. kerületben alakultak ilyen vállalatok. 1952-ben még tizenkét kerületben létesült hasonló üzem. Budapesten tehát még kilenc kerületben van szükség ilyen vállalatra. A házmegbizottak falragaszokat kaptak és a kapualjakban mindenki olvashatja, hol vannak ezek a javítóüzemek. Reméljük, hogy a jövőben egész Budapesten és minden nagyobb vidéki városban elegendő ilyen javítóvállalat létesül.

Sinka István,
az ipari osztály csoportvezetője

A „10 kiló 60 deka" című kimutatással kapcsolatban közöljük, hogy nem a kimutatás súlya volt 10 kiló 60 deka, hanem a kimutatás 18 példánya együtt tett ki ennyi súlyt. A kimutatásokra szükség volt. A levél irójával egyetértünk abban, hogy 10 kiló 60 deka kimutatás nem szolgálja a papirtakarékosságot, de éppen Hajdu-Bihar megye volt az, amely nem takarékoskodott, mert négy lapot használtak fel annyi bejegyzésre, amennyi egy oldalon is elfért volna. Más megyék 131 lap helyett 25 lapon küldték be a kimutatást.

Az Országos Létszám Bizottság
titkársága

Ludas Matyi elintézte

Az október 23-án megjelent „Egy gyár meg nem alakulásának szomorú története" című közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy a munkára való kijelölés az elmúlt hónapban megtörtént. Az erre vonatkozó utasítást a kijelölt Tiszamenti Vizműépítő Vállalat (Nyiregyháza) soron kívül megkapta.

Közlekedésügyi Minisztérium
Fogarasi Mihály

Bonyodalom egy műszer körül

Intézetünk értékes műszert vásárolt a Műszergazdasági Iroda útján, a Műszerkészletező Vállalattól. Tekintettel arra, hogy a műszer értéke a 10.000 forintot meghaladta, a Beruházási Banknál bejelentést kellett tennünk.

Ezért arra volt szükség, hogy a Beruházási Bank az eladó vállalat részére az összeget biztosítsa. A műszert megkaptuk, a Beruházási Bank ki is fizette, de a műszer árának megfelelő összeget továbbra is lekötve tartják.

Amikor az illetékesek figyelmét felhívtuk erre, nem javították ki a részükről elkövetett hibát, hanem ehelyett azt kérték, hogy lépjünk érintkezésbe a szállító vállalattal és igazoltassuk:

a) hogy a műszert már leszállították;

b) hogy a vételárat már megkapták;

c) hogy a műszerből többet már nem szállítanak nekünk. És végül,

d) hogy erre az összegre igényt nem tartanak.

Volt e), f) és g) pont is, de ezzel már nem akarom elnyújtani panaszos levelemet.

Ugy véljük, hogy ez egy kicsit bürokratikus elintézés. Ha a Beruházási Bank kifizet egy bejelentett tárgyat, akkor ellenőriznie kell a bejelentést és az egész ügyet. Ha ezt megteszi, akkor látja, hogy a bejelentés megtörtént és a számla alapján a lekötött összeg feloldható.

És mivel a Beruházási Bank a számlát kifizette, miért van szüksége olyan adatok igazolására, amelyekről a számla alapján azonnal meggyőződhet?

Erdőfi Imréné,
a Vegyipari Kutató Laboratórium
dolgozója

Az öcsémnek drágább

A Műjégpálya ma már a dolgozóké és a diákoké. Gimnáziumba járok és a mult évben nagyon boldog voltam, mert 2-től 4-ig 50 filléres jeggyel mehettem be a jégre. Ez az 50 filléres jegy a Műjégpálya pénztára szerint idén „még nem érkezett meg".

Remélem, rövidesen megérkezik. Ha azonban ez az örvendetes esemény megtörténik, akkor is előáll az a visszás helyzet, hogy négyéves kisöcsém, aki idén kezdene korcsolyázni, csak 4 forint 20 filléres jeggyel juthat be a jégre.

Javaslatom: sürgessék meg az 50 filléres jegyek kiadását és tegyék lehetővé, hogy az óvodáskorú gyerekek is 50 filléres jegyet kapjanak 2 és 4 óra között.

Huszár Miklós,
I. gimn. tan., Révay-u. 22.

Lehangoló hangolás

Zongorámat hangoltatni akartam, ezért telefonáltam a Hangszerkereskedelmi Vállalat József-utca 53. alatti üzeméhez. Másnap reggel 8 órakor megjelent a hangoló, aki azonban már az ajtóból kijelentette, hogy nagyon siet, mert félkilenckor a Fővárosi Vígszínházban kell lennie.

Először azt hittem, hogy tréfál de csakhamar kitűnt, hogy komolyan gondolta azt, amit mondott. Kapkodva, sietősen dolgozott s közben állandóan arról beszélt, hogy elkésik a színházból. Harminc perc alatt elvégezte a „hangolást", de zongorám hangja egyáltalán nem lett tisztább. Mivel két kalapács egyszerre két hangot üt le, kértem, igazítsa meg ezt a hibát is. Az egyiket megnézte, és közölte, hogy ezt az egyet szívességből megjavítja, de a másikhoz hozzá sem nyúl. Kijelentette, hogy ha a másik kalapácsot is meg akarom javíttatni, akkor hívják ki a zongorajavítót.

A harmincperces hangolás 60 forintba került. A Hangszerjavító munkája ismét 60 forintba kerülne. Meg kell még említenem, hogy a hangoló első pillantásra „megállapította", hogy zongorámban „törés van" s ezért a hangolásért semmi felelősséget nem vállal. Amig ezt írásban le nem rögzítettük hozzá sem kezdett a munkához. Az igazság az, hogy a hangszernek semmi baja sincs. Nem tört, nem repedt. Felvetődik három kérdés:

1. Miért nem osztják be a hangolók munkáját úgy, hogy idejük legyen gondosan végezni feladatukat?

2. Hány dolgozó és hányszor 60 forint kell egy jóállapotban lévő zongora felhangolásához?

3. Miért nem vállal felelősséget a vállalat azért a munkáért, amelyet elvégez?

Görgei György karmester,
VIII., Bródy Sándor-u. 4.

Még jó, hogy nem express küldtem!

Szeptember 17-én Miskolcon a Vörösmarty- és Malinovszki-utca sarkán bedobtam egy levelet a piros levélszekrénybe. A levél szép, új borítékban volt. A címet és a feladó nevét könnyen el lehetett olvasni.

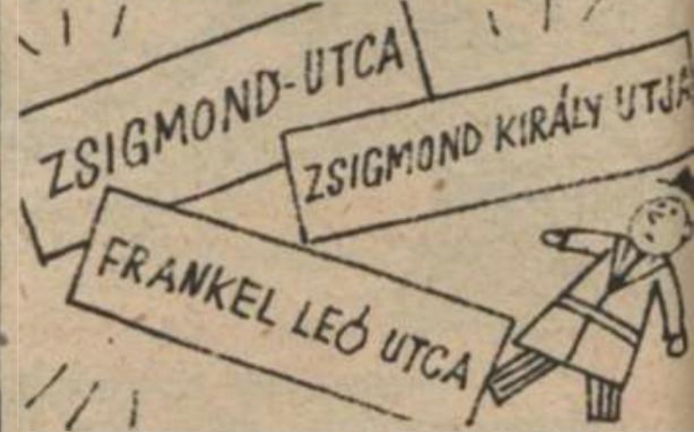
Másfél hónap telt el. A levél egy egészen más borítékban „Sérült levél" megjegyzéssel került a címzetthez.

A borítékon, amelyet itt mellékelek, a következő bélyegzők találhatók: A Miskolc 2-es postahivatal bélyegzője július 15-iki és október 2-iki keltezéssel. Rajta van ezenkívül a Budapest 62-es számú postahivatal bélyegzője október 5-iki kelettel, végül a muhi fiókposta bélyegzője is ott található, amelyen október 14-iki kelet van.

Azt kérdezzük: miért emelte ki a posta a jó borítékból a levelet? Miért dobta el az eredeti borítékot? És miért tette be egy másik borítékba, amelyet előzőleg az Országos Takarékpénztárnak címeztek? Mióta küldik a leveleket Miskolcról Budapestre Muhipusztán keresztül? Talán azért, mert valamivel csak ki kell tölteni azt az unalmas másfélhónapot, amig Miskolcról Budapestre vergődik egy levél?

Császár Klára,
Miskolc,
Vörösmarty-utca 152 a.

Egy utca — négy utcanév

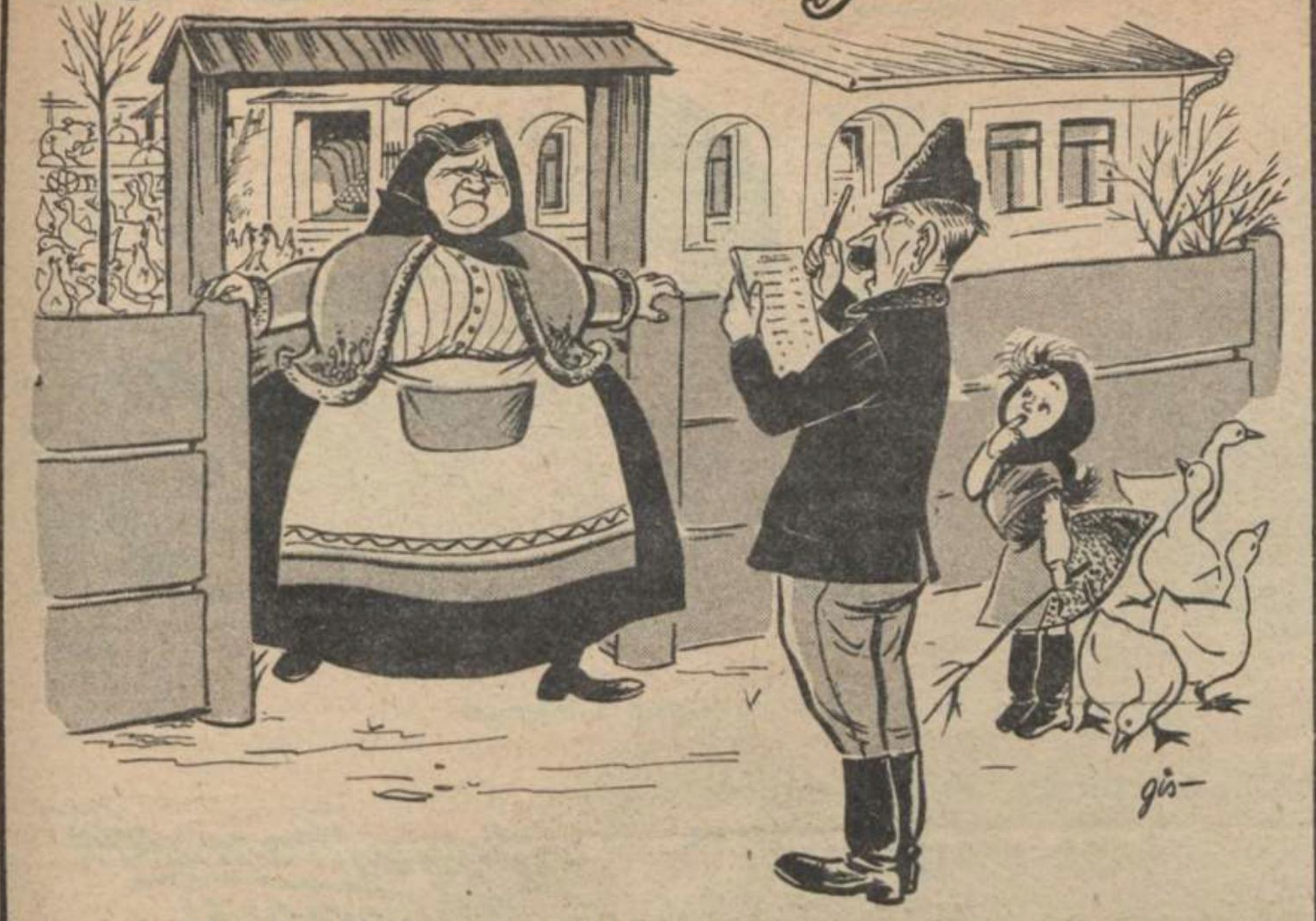

A napokban a Frankel Leó-utcában volt dolgom. Amikor leszálltam a villamosról, megmagyarázták, hogy a Frankel Leó-utca a hídtól első utca jobbra. Ki is volt írva a munkásmozgalom kiváló harcosának neve. Elindultam az 53-as számú ház felé. A következő sarkon ösztönszerűen felnéztem egy házra, hogy meggyőződjem: jó helyen járok-e? A tábla tudtomra adta, hogy a Zsigmond-utcában járok. Talán eltévedtem? A következő házon ezt a felírást láttam: Zsigmond király-útja 43. Most már egészen zavarba jöttem. Frankel Leó-utca, Zsigmond-utca avagy Zsigmond király-útja? Na, talán a következő utcasarkon eldől a kérdés. De még jobban zavarba jöttem, mert most már azt olvastam, hogy a Kunfi Zsigmond-utcában járok.

Semmi varázslat nem történt. A felszabadulás után háromszor változtatták meg az utca nevét, ami helyes volt, de annál helytelenebb volt, hogy elfelejtették a régi táblákat kicserélni.

Wagner Károly,
a Sabaria-söröző dolgozója

Nincs mese Hájasné...

— Nincs énnékem semmim, lelkem...
— Ne ezt a mesét akarja beadni, Hájasné, hanem a termést! ...

Nehéz versenyfelelősnek lenni

— Mi az, Kovács elvtárs, az előbb oda, most meg vissza? Futóversenyre készül?
— Dehogy! Én ellenőrzöm a Szodoral—Muszka párosverseny állását!

KUKORICATOLVAJ

1

Kissomlyó község Vas megyében találódik. Az ottaniak ugyan azt mondják, hogy Vazsmágyében. A celldömölki járásban van Kissomlyó; azaz hogy a cálldömölki járázsban.

Dehiszen ez a történet szempontjából mindegy.

2.

A történet, amely Celldömölkön történt meg, valóságos detektívtörténet. Úgy kezdődött, hogy a kissomlyai kulák összevonta a szemöldökét.

— Lopják a kukoricámat! — közölte elkeseredetten.

— Kire gyanakszol? — kérdezte a komája.

— Mindenkire! Én vagyok ebben a faluban az egyetlen becsületes ember.

— Te?

— Én hát! Én csak tudom...

3.

Bizony nem jó dolog, ha az embernek a kukoricáját lopják. Se éjjele, se nappala nem volt attól kezdve a kissomlyai kuláknak. Ha valahol meglátott egy cső tengerit, keserűen nézte.

— Én nem akarok senkit se gyanúsítani — mondta. — Hiszen végtére minden kukoricacső egyforma, de ez nagyon az enyémre formázik! Én nem akarok senkit se gyanúsítani, de be kéne csukatni ezt az egész falut! Hanem majd én kinyomozom a tolvajt s olyan pofont adok neki, hogy fejreáll!

4.

Attól kezdve a kulák felcsapott detektívnek. Csak az amerikai rémregényekben látni olyan pipájuk mögül szimatoló mesternyomozókat, amilyenné a kulák átvedlett. Minden szekeret körülszimatolt, minden zsákot megtapogatott.

— Mit szaglálódik? — kérdezte tőle valaki.

— Majd szaglálódna maga is, ha az utolsó csövig ellopták volna a kukoricáját!

És vizsgálni kezdte a lábnyomokat, közben a fejreállásról morgott valamit.

5.

Addig detektíveskedett, amíg megkérdezték tőle:

— Mi lesz a beadással?

— Beadás? — hördült fel a kissomlyai kulák-mesterdetektív. — Ugyan miből? Az egész falu tudja, hogy az utolsó csövig ellopták a kukoricatermésemet! De ha megtalálom a tolvajt, olyan pofont kap tőlem, hogy fejreáll!

6.

Másnap nagy izgalom volt a pipázóban.

— No, megvan a kulák tolvaja!

— No, végre!

— El akarta feketézni a kukoricát!

— Oszt elkapták?

— El azt! Még az ágyban is kukorica volt nála a dunna alatt!

— No, lehetett ott tánc! Biztos pofonvágta a kulák, hogy fejreállt, ahogy megfogadta!

— Hát azt nem.

— Mi az? Inába szállt a bátorsága?

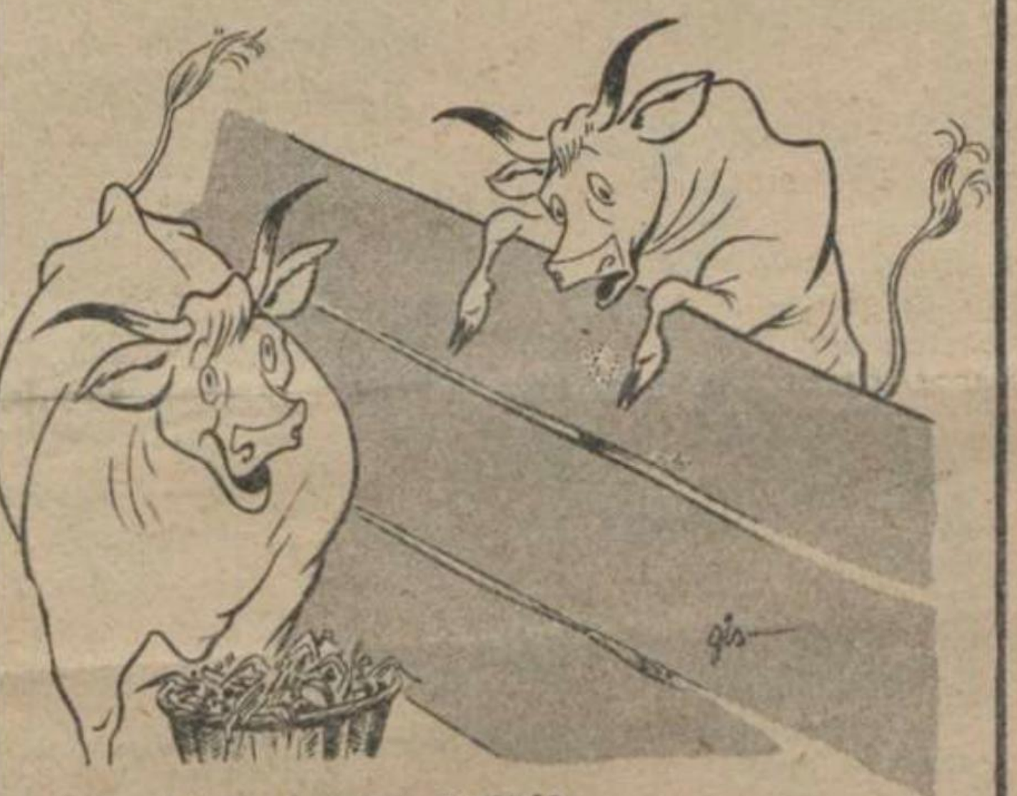
— Nem a. De ki tudja magamagát úgy pofonvágni, hogy fejreálljon?

Tanul a gyerek

Kisfiú: Matt!
Apa: Nahát, ez hallatlan! Majd teszek róla, hogy ne csavarogj el állandóan a sakkversenyekre!

Jó gazdának kövér a jószága

— Silót kóstolsz, Csákó?
— Azt! A gazdám engem bízott meg a minőségi vizsgálattal.

Az nevet a legjobban, aki utoljára nevet

— Hallod-e, majd akkor legyen jókedved, ha már megvolt nálatok is az évvégi zárszámadás.
— Hát azért van jókedvem, mert már megvolt nálunk az évvégi zárszámadás!

A BÁMEXBUMFÉRT-nál történt...

Csapó a következő cikket tette ki a faliújságra.

„Nem akarom néven nevezni azt a kartársat, akiről ebben a cikkben szó van, de reméljük, hogy magára ismer. Ez a kartárs egy héten háromszor késik, munkaidő alatt állandóan szomszédol, sosincs a helyén, gyűlésekre nem jár el, társadalmi munkát nem hajlandó végezni satöbbi... Jó lenne, ha sürgősen megváltozna. Aláírás."

— Kíváncsi vagyok mit fog szólni hozzá a Gyombola! — gondolta magában Csapó. — Vajjon használ-e majd neki a figyelmeztetés?

Alig egy óra múlva, a cikk kitétele után összetalálkozott barátjával.

— Te, Bandi — mondta neki — szeretnék... — Azt akarta mondani, hogy szeretnék veled fontos ügyben beszélni, de Bandi nevű barátja belefojtotta a szót.

— Hagyj békén! Azokután még szóba mersz állni velem?

— Mik után? — csodálkozott Csapó.

— Úgy csinálsz, mintha nem tudnád. Hát először is vedd tudomásul, hogy sosem szoktam szomszédolni, másodszor a tegnapi gyűlésre azért nem jöttem el, mert szeretett nagynéném temetésére kellett mennem... De hagyjuk ezt. Nem ezt vártam a legjobb barátomtól! — szólt és dühösen elsietett. De útközben még visszafordult:

— Fogok még én is cikket írni!

Csapó meg akarta magyarázni a helyzetet, utána akart menni, de Kisfalvi a kisraktárból megállította.

— Csapókám — mondta nyöszörögve — Csapókám most mi lesz velem? Te, mondd, de őszintén, haragszol rám valamiért?... Elfelejtetted, hogy nekem családom van, öt apró gyermekem és egy anyósom a testvérnénjével együtt. Megfúrtál... de miért? Az nem igaz, hogy én semmiféle társadalmi munkát nem akarok végezni, csak speciel függönyhúzogató nem akartam lenni a műsoros esten.. és... és... ma késtem el másodszor ebben az életben... ebben a hónapban...

Csapó tiltakozott:

— De hiszen én...

— Vedd tekintetbe — folytatta Kisfalvi —, hogy nekem hét gyermekem van és a bátyámat is én tartom el idős nagynénémmel együtt...

Később Bajomi rontott rá.

— Kikérem magamnak kérlek ezt az impertinenciát... Sosem szoktam kérlek szomszédolni istenbizony... Ki fogom hozni kérlek ezt az ügyet a legközelebbi hogyishívjákon — mondta izgatottan.

Így ment ez egész nap.

Délután végre Gyombola is jelentkezett.

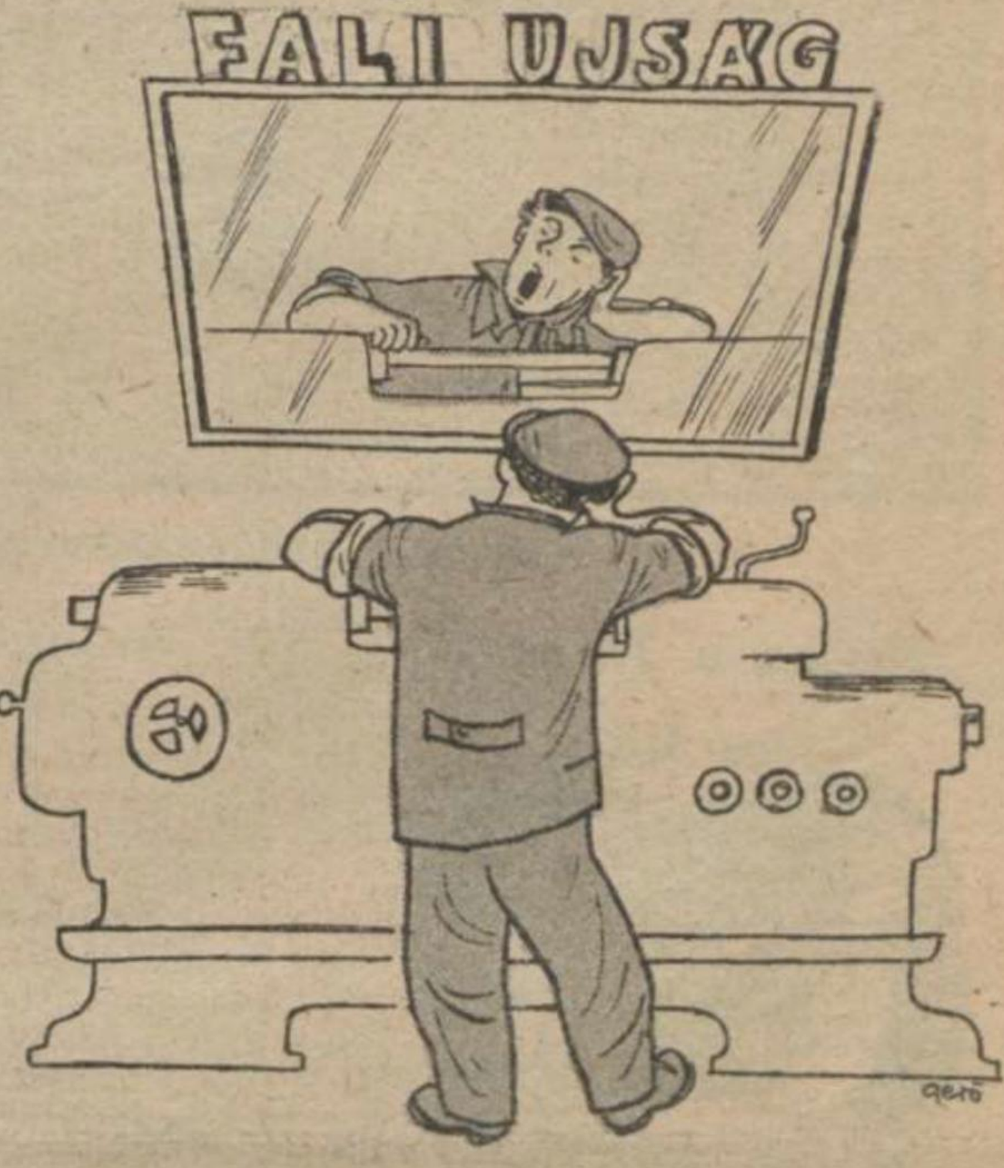
— Végre! — mondta magában Csapó. — A cikk hatása.

Gyombola röhögve levetette magát az egyik székre.

— Bruhuháhá! Óriási a cikked Csapó! Röhögnöm kell, ha arra gondolok, hogy milyen képet fog vágni hozzá a Horváth!... Mellesleg megérdemelte, szóról szóra így van... Bruhuháhá!

Mikes György

A jó faliújság — az üzem tükre

Álom és valóság

— Te, Kati! Hét sovány tehenet láttam álmomban.
— Hát, ha nem silózol semmit, akkor a télen már a valóságban is láthatod őket az istállóban!

Régen ez így volt

— Igazgató úr, ma töltöttük be huszonötödik szolgálati évünket.
— Hallatlan disznóság! És maguk még itt vannak? Azonnal küldjék le hozzám a személyzeti igazgatót.

Kíváncsi öregasszonyok

Fel a fejjel az úttesten!

(Nagyon sok balesetet okoz, hogy hóesésben leszegzett fejjel járnak az emberek.)

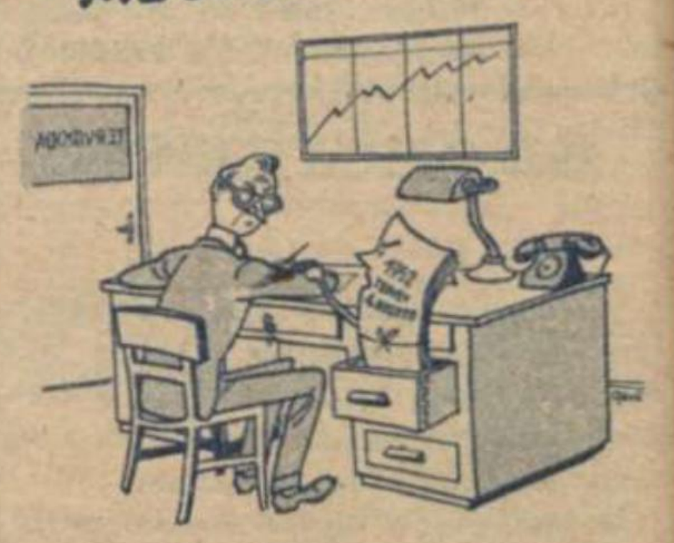
Soffőr: Mi lenne, ha én is lehajtanám a fejemet?

Borsodban szeretik a változatosságot

— Jó napot! Kovács Péter tsz-elnököt keresem ...
— Már nem ő az elnök, hanem Nagy István.
— Téved, Mariska. Tegnap óta nem ő az elnök, hanem én!

Egy újítási akta megszólal...

— Mondja kartárs, maga arra vár, hogy Kovács szaki az öntödéből feljön egyszer az irodába és megtalál engem a maga fiókjában?!

Kaland a Tanácsnál

— Igaz történet —

Ügyes-bajos dolgomat szerettem volna ügyesen elintézni az V. kerületi Tanácsnál, de rögtön láttam, hogy ez bajosan sikerül. A portán nem tudták pontosan megmondani, hogy a központi fűtés kazánügye hová tartozik.

Egy ügyfél azt tanácsolta, hogy az ötödik emeletre menjek. A lifthez siettem, amelyen ezt a táblát fedeztem fel: „A felvonó nem működik".

Még jó, hogy az ilyen táblákhoz erősen hozzáedződtem. Egy pillanatig arra gondoltam, hogy a Tanácsnak valami összeköttetést kellene szereznie a Tanácsnál, akkor talán megjavítanák a felvonót.

Elindultam gyalog. Amikor a második emeletre értem, a lift utólért. Az ötödiken (miközben a lift háromszor fordult) elcsíptem a liftest. Kérdést intéztem hozzá, válaszolt, tehát a liftes működött.

— Mért teszi ki a táblát?

— Mert félóra múlva úgyis elromlik. Kár arra a kis időre levenni.

Válaszolni akartam, kerestem a szavakat, de semmi nem jutott eszembe. Szavak helyett az „illetékes" hivatali szobát kerestem. Keresgélés közben véletlenül benyitottam a tanácsterembe is, ahonnan szaharai hőség áradt kifelé. Úgy látszik, átestek a fűtés másik oldalára. Tanácskoztak. Legtöbben kigombolták zakójukat, levették nyakkendőjüket és a felső inggombot is kinyitották. Egy vállalkozó szellemű tanácstag felállt egy székre és kinyitotta az ablakot, amelyet a leleményes építész olyan magasra épített, hogy csak artistamutatvánnyal lehet megközelíteni.

Láttam, hogy mindenki boldogan szívja be a levegőt, amely nyirkos és novemberi, de levegő volt.

A kánikulai melegben lemondtam arról, hogy kérésemet előadjam, nem mondtam el, hogy a rossz kazán miatt fázunk, mert attól féltem, hogy az V. kerületi Tanács odaadja saját kazánját és akkor odahaza is egész nap nyitva tarthatjuk az ablakot ...

(sti)

Aminek nem szabadna lennie

— Mondja, miért jár a HÉV egyik nap öt perccel előbb, a másik nap tíz perccel később? Hát nincs menetrend?
— Van, de rugalmasan kezeljük.

A nagyapa véleménye

— Nagyapám! Az a Kolumbusz miért vágta oda a tojást az asztalra?
— A jófene tudja! Úgy látszik, az se akarta beadni, akár az apád.

Egy turai disznó naplója

(Alábbi feljegyzéseket Turán (Pest megye, aszódi járás) találták egy levágott disznó hagyatéki tárgyai között.)

HÉTFŐ: Úgy hallom, hogy a gazdám, a Pista bácsi le akar vágni. Én azonban ezen csak röhögök, ha szabad ilyen durván kifejezni magamat. Nem vághat le engem a Pista bácsi, mert nem kap vágási engedélyt. Ugyanis nem teljesítette a kukoricabeadását.
Nem vághat le, hehehe!

KEDD: Mára a torkomra fagyott a kacaj. Nem lehet a Pista bácsival kibabrálni. Mert a fia nevére kérte a vágási engedélyt, akinek nincs kukoricabeadási kötelezettsége. — Ilyen huncut ember ez a Pista bácsi, hiába. Nem lehet vele kibabrálni. Végem van.

SZERDA: Nincs végem, mert a sógoromat fogják levágni, az kövérebb nálam.

CSÜTÖRTÖK: Bocsánat, tévedtem, mégis végem van, mert engem is le fognak vágni. Egy vágási engedélyt kapott Pista bácsi, azt is a fia nevére, de ő két disznót vág le az egy engedéllyel, mert ő már ilyen. Huncut ember ez a Pista bácsi, nem lehet vele kibabrálni.
Hogy akadna meg a torkán a lapockám!

PÉNTEK: Nemcsakhogy levágnak, de még a zsíromból sem fog Pista bácsi beadni, mert bejelentette, hogy tizenkéttagú családja van. Bejelentette családnak az ángyit, aki a felvégen lakik, a sógort, aki az alvégen lakik, meg a komát, meg három embert, akit csak névről ismer és egyet, akit névről se ismer.
Huncut ember ez a Pista bácsi, nem lehet vele kibabrálni. És pont nekem van ilyen gazdám. Ezt nevezik disznó szerencsének?

SZOMBAT: Hallom, hogy Pista bácsi feni a kést. A sógorom, aki ideges disznó, idegsokkot kapott. Én a magam részéről nyugodt vagyok, mert tudom, hogy Pista bácsi meg fogja ütni a bokáját a tizenkét roko ...

(Itt hirtelen megszakadt a turai disznó naplója. A továbbiakat az illetékes bíróság hivatalos irataiból tudjuk. Ezekből megállapítható, hogy noha jó humora és bölcs életfilozófiája volt a turai disznónak, abban az alapvető tényben tévedett, hogy Pista bácsival nem lehet kibabrálni.)

BELGRÁDI KIHALLGATÁS

— Itt az áll, hogy maga már négy ízben követett el rablógyilkosságot! Igaz ez?
— Igen, kérem szépen, de az úgy volt, hogy...
— Ne magyarázkodjék! Alkalmazzuk ÚDB őrnagynak!

LUDAS MATYI. — Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.